„Wie is ieder man, die hierheen komt?" was de cynische wedervraag. „Alles wat we van Carlton wisten, was, dat hij hier kwam met een vriend en zij beiden de claim kochten. Het waren stille menschen, die zich met niemand inlieten en weinig bemind waren.

Op een dag kwam Carlton's vriend bij ons en zei dat ze beiden getwist hadden en dat Carlton daarop heengegaan was.

Dat is alles wat we ooit van hen gehoord hebben.

Zooals ik zei; geen mensch hield van hen."

„Hoe lang is dat geleden?"

„O, ongeveer twee jaar en sedert dien tijd heeft Carlton's claim een slechte reputatie gekregen. Er is nooit meer in gewerkt.

Ze zeggen: het spookt er!"

Krone werd door deze mededeeling niet van zijn aanvankelijk plan afgebracht.

Integendeel, hij was vastbesloten de verlaten claim te koopen, die sedert de verdwijning van den geheimzinnigen Carlton en diens vriend verlaten was.

Hij wist Jim Rogers te bewegen hem te helpen en de beide mannen, verschillend zoowel in uiterlijk als door beschaving, werkten te zamen in hun nieuw eigendom.

Op een morgen het kamp verlatende om zich naar zijn claim te begeven, bleef Krone opeens staan, verwonderd over iets wits in de verte, iets dat zich bewoog en toch geen dier kon zijn, dat hij kende.

Hij versnelde zijn pas, terwijl zijn adem hijgde bij de gedachte aan de legende dat het in de claim spookte.

Toen hij evenwel nader kwam, bleef hij opeens staan, ten hoogste verbaasd, want de witte geest was — een kind; een klein wezen van vleesch en bloed, dat hem aanstaarde met groote bruine oogen, die hem herinnerden aan een meisje in zijn geboortestad, dat hem met zoo'n zelfden blik had heengezonden.

Het kind scheen overigens in het geheel niet bevreesd, maar kwam met uitgestoken handen op hem af.

„Oom kommen voor mij? kommen voor 't meisje?"

Krone nam haar teeder in de armen; zijn wangen, gebrand door de Australische zon, kleurden van emotie, toen de kleine haar armpjes om zijn nek sloeg.

Het was al zoo lang geleden, dat hij zoo iets schoons en onschuldigs in zijn armen gehouden had, dat hij sprakeloos was.

Hij had geen woorden kunnen vinden om zijn geluk te uiten.

Een zeldzame beroering welde in zijn ziel op.

Herinneringen aan lang-vervlogen dagen stegen in hem op, herinneringen aan tijden waarin hij zijn mènsch-zijn had kunnen toonen: waarin hij zijn liefde gegeven had aan een meisje, dat zijn halve leven toen was geweest.

Wat kwam hem zijn leven hier nu armzalig voor, hoe leeg en zonder doel.

Waarvóór leefde hij dan eindelijk?

Was het alleen om 's avonds de zon te zien ondergaan en ze 's morgens te zien opkomen? Was dan het leven alleen een zucht naar goud en naar rijkdom?

Bestonden er geen hoogere, meer verheven dingen, waarnaar te streven 's menschen roeping en bestemming was?

Lang en aandachtig keek hij het meisje in de heldere oogen.

Van wie zou het zijn en hoe kwam het hier?

't Was bijna zeker, dat het met voorbedachten rade op de claim was neergelegd.

Wellicht door een slechte moeder.

Neen, dat kon niet.

Hoe zou een moeder het over haar hart kunnen krijgen, van zoo'n lief en onschuldig kind afstand te doen? Misschien was er hier wraak in het spel en was het kind ontvoerd en had men het, wellicht uit vrees voor ontdekking, op de claim gebracht.

Een beweging van het kind in zijn armen deed hem zijn bespiegelingen afbreken.

Hij droeg zijn last voorzichtig naar zijn maat, die niet tegenwoordig was geweest bij het vinden van het „spook".

„Jim," riep hij snel. „Kijk eens wat ik gevonden heb!"

„Wat is 't?" vroeg Jim, die druk aan den arbeid was.

„Een nieuwe ader?"

„Neen, geen goud, maar een kind!" zei Krone rustig, „kijk eens hier, een kind op onze claim.

Wat moeten we daarmee doen?"

Roger floot van verwondering, terwijl hij naar het kind keek, dat Krone op zijn arm droeg.

„Wel heb ik van mijn leven! Een kind op Carlton's claim!

Dat lijkt wel tooverij! Is het niet?"

„Hoe kan ze hier gekomen zijn?" vroeg Krone verbaasd. „Ze lijkt niet ouder dan vier of vijf jaar.

Ze moet toch aan iemand toebehooren!"

Roger haalde de schouders op en zei onverschillig: „Achtergelaten!"

„Achtergelaten?" herhaalde Krone verontwaardigd. „Hoe zou iemand het hart hebben zoo'n liefwezentje achter te laten? Da's onmogelijk!"

„Niets is onmogelijk op de Gele Heuvels!" was het lakonieke antwoord. „In allen geval, het kind is gevonden op onze claim. Wat zullen we er mee doen?" vroeg Roger haastig.

„Haar niet achterlaten, da's zeker," antwoordde Krone. „Het eerste wat we doen moeten is de moeder terugvinden. Zij moet het kind terug hebben."

„Zij niet!" lachte Roger. „Vrouwen verlangen geen kinderen terug, die ze verwaarloozen. We zullen het naar de naaste stad moeten sturen, waar het in een weeshuis kan worden opgenomen."

Krone zette het kind op den grond en op een steen plaats nemende, zette hij het kind op zijn knie.

„Vertel me eens wie je bent, kleine meid!" zei hij vriendelijk, terwijl hij met zijn ruwe hand over haar zacht haar streek.

„Ik geen kleine meid, ik ben kindje," antwoordde de kleine, terwijl ze de beide mannen beurtelings aanzag.

„Kindje! En wat nog meer?" vroeg Krone, meer en meer belang gaande stellen in haar herkomst.

HET NIEUWE GEBOUW VAN DEN KRIJGSRAAD.

Een intérieur van het nieuwe gebouw van den krijgsraad. Links op den voorgrond de getuigenbank, rechts die der beklaagden; vóor den schoorsteen de plaats van den advocaat; meer naar achteren de tafel voor de pers. Achter in de zaal bevindt zich de publieke tribune *(Foto's Hijmans)*

HET NIEUWE GEBOUW VAN DEN KRIJGSRAAD.

De eerste zitting van den krijgsraad in zijn nieuwe gebouw aan de Casuariestraat te 's-Gravenhage. Zittend v.l.n.r.: Mr. G. M. Palthe Wezenhagen, auditeur-militair; Gep. Kapitein D. Vinkhuyzen; Gep. Kolonel Jhr. L. A. P. Six; Mr. Dr. C. P. Zaayer, president; Gep. Maj. P. J. Kouwenberg; Gep. 1e luit. L. G. A. H. Teber; 2e Reserve luit. Mr. P. Boelmans ter Spill. Staande, v.l.n.r.: v. Kampen, provoost geweldige en Kampf,concierge.

DE HAAGSCHE GEMEENTERAAD IN DE VERBOUWDE RAADZAAL.

Een intérieur-opname, gemaakt tijdens de eerste zitting van den Haagschen Gemeenteraad in de verbouwde Raadzaal. Aan de bestuurstafel, v.l.n.r.: Weth. Mr. J. D. Verbroek; weth. H. de Wilde; Gem. Secr. Jhr. Mr. M. v. Reenen; Burgem. Jhr. Mr. Dr. A. H. van Karnebeek; Weth. J. E. Jansen; Weth. J. Jurriaan Kok; Weth. Mr P. Drooglever Fortuyn. *(foto Couvée)*